

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1853-04-27)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1853-04-27)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 279. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000077.pdf> (tilgået 01. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Napoli. 27. April 1853.

Kjære Moder og Søstre!

Neapel er en stor, moderne By, et italiensk Paris med Menneskemylder og Elegants og alt det, jeg ikke bryder mig om, med Undtagelse af en mageløs Beliggenhed. Alt, hvad man søger hernede, er Omegnen, og man lever derfor paa Rejser. I skal dog høre lidt om mine. En Tuur gik tilvogns over Søen Agnano, Solfatara — et udbrændt Krater med Svovldampe og alt muligt Dæmonisk, — Pozzuoli, Bajæ og Cap Miseno — dejlige Egne langs med det vidunderlig blaa Hav, og fulde af store Oldtidslevninger. Det var Torsdag den 21de. Dagen i Forvejen var vi i Pompeji og Herculanium — sikkert det interessanteste Museum, Jorden ejer. Om Fredagen med Kerrs og Adolfs^{*)} s. 280Tante, Frøken Knudsen (en prægtig gammel Dame), paa Vesuv. Vi kørte til Eremitagen og deels red, deels gik — (jeg gik naturligviis) til Foden af Krateret. Frøken Knudsen og Fru Kerr blev tilbage i Eremitagen, vi andre gik løs paa Bedriften, som virkelig ikke er en Bagatel. Da vi naaede Foden af Krateret, var vi over de Skyer, som hele Tiden havde fulgt os, i det dejligste Solskin, og vi begyndte Opstigningen med det bedste Mod. I Begyndelsen gik det stejlt op i Aske, som man sank ned i til Knæerne; saa kom Vandringen opad smaa Lavastykker, som altid rullede bort under Fødderne. Først havde vi travlt med at støtte Damerne, men snart bleve de nødte til at lade sig bære (hver paa en Bærebør, baaren af fire Mænd), kun Frøken Watt lod sig nøje med at lade sig trække af to Karle. Jeg har aldrig i mit Liv prøvet en saadan Legemsanstrengelse som denne, 1½ Time gik det stejlt opad paa denne svigefulde Jordbund, uden Spor af en Afsats til at hvile sig paa; flere Karle tilbød deres Understøttelse, som ogsaa en og anden af os tog imod; men jeg var for stolt til at lade mig kujonere, og naaede da endelig Toppen ved Solnedgang. Et Øjebliks Hvile var nok til at bringe hele Anstrengelsen i Glemme, og det Skuespil, den skaffede os, var ærligt den Møje værd. Solen gik lige ned, men ikke over Landet, det saae vi intet til; under vore Fødder laae et uendeligt Hav af hvide, toppede Skyer. I Øst steg Fuldmaanen op. Vi selv laa s. 281paa en Aas, ikke stort bredere end en Hesteryg, mellem to sorte og svovlgule og spanskgrønne Svælg, hvori de vulkanske Dampe boltrede sig. Undertiden indhyllede de varme Taager os et Øjeblik, men den friske Vind fejede dem strax væk. Damer og Herrer laa paa Jorden, der var saa varm, at vor Fører kogte Æg i den, — vi tømte nogle Flasker udmærket Lacrymæ Christi og spiste Brød og Appelsiner og sang og vare alle grebne af Situationens forunderlige Storhed. — Det har alligevel ikke lidt at betyde at see noget Saadant. — Naa da — saa gik det ned i Maaneskin, og det var en ypperlig Fart. Et Kvarteerstid kostede hele Nedstigningen i Asken. To tog Damer imellem sig og løb rask til, man tog længere og længere Skridt — eller snarere gled — jeg troer vist en 4—5 Alen, og maatte blot tage sig i Agt for de enkelte Lavastykker, som ragede op over Asken. Ja, den hele Tuur glemmer jeg aldrig. — Lørdag Morgen begyndte saa en stor Udflugt til Sorrent, Amalfi, Salerno og Pæstum, som først endtes igaar Aftes. Vist er det, at Vorherre har gjort dette Land til et Paradiis, her mangler intet uden Mennesker; Havet og Bjergene (jeg har aldrig i mit Liv krøbet saameget paa Bjerge som i de sidste Dage) og Dalene og Sletterne — alt er fuldendt, underfuldt, ja næsten som jeg maa tænke mig Naturen i en højere Tilværelse; men Menneskene, de tigger og snyder og mishandler alle Dyr (undtagen s. 282maaskee Katte). Een har jeg dog fundet, som er brav; i Pozzuoli traf vi en Fører ved Navn Michel Angelo, som har været Vejviser for alle de Danske, som har været hernede, og faaet velfortjent, glimrende Vidnesbyrd af dem alle. Under hans Vejledning tager vi fra i Morgen af til Procida, Ischia og Capri. Paa Mandag den 2den Maj rejser Meyer og jeg med Dampskibet Languedoc til Genua; derfra til Majland, saa over Lago Maggiore ind i Schweiz, over St. Gotthard og Vierwaldstädtersøen til Zürich og saa formodentlig hjem ad Rhinen. Allevegne bliver jeg saa kort, at jeg neppe tør vente mere end eders lovede Brev i Genua. Jeg agter nemlig at være hjemme til min Fødselsdag.

Skulde jeg endnu, hvad der er højst usandsynligt, faae Efterretning om en Forøgelse af Stipendiet, som tvinger mig til at blive længere borte, saa rejser jeg lidt omkring i Tydskland og seer daarlig Komædie og andre Hundekunster, hvortil jeg slet ikke har Lyst. Nej, midt i denne betagende Herlighed længes jeg nu kun efter mit eget lille, kjære Land, vort dejlige danske Foraar, Bøgen, Skovbunden, Sundet og de lyse Aftener, og især efter eder og alle dem, jeg holder af.

Fra Læssøe har jeg faaet Brev; han har desværre opgivet at rejse til Danmark i Sommer, hvad der er en stor Skuffelse for mig, jeg havde glædet mig saa meget til at see ham der. —s. 283Jeg har travlt med alskens Vrøvl før Capri-Turen, derfor maa jeg stoppe nu, — mere i Genua.^{*)}

Eders
Christian.